

Arrest

nr. 122 595 van 16 april 2014
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Bammatyurt (Dagestan), waar u ook woont. Uit uw huwelijk met (Ah.E.) heeft u drie minderjarige kinderen: zonen (Ad.E.) (O.V. 6.514.691) en (Ay.E.) (O.V. 6.514.691) en dochter (R.E.) (O.V. 6.514.691).

Uw echtgenoot (Ah.E.) is soms dagen van huis zonder dat u weet waar hij naartoe is. U weet niet wat hij dan doet, maar als u in de herfst van 2003 een zak wapens bij hem vindt, komt u te weten dat hij rebellen helpt. Eind 2004 komen omwille daarvan gemaskerde en gewapende mannen naar uw huis op zoek naar hem, maar uw man is dan niet thuis.

Midden januari 2005 komen deze mannen terug en wordt uw man meegenomen. Enkele dagen later wordt hij teruggevonden, zwaar toegetakeld en buiten bewustzijn.

Op 25 januari 2005 overlijdt hij aan zijn verwondingen. Later wordt u zelf meegenomen door gemaskerde mannen en wordt u door hen geslagen. Ze beschuldigen u betrokken te zijn bij de (rebellent)activiteiten van uw man. U krijgt ook een aantal dreigbriefjes waarin u met de dood bedreigd wordt.

U verlaat Dagestan met uw kinderen in de zomer van 2006.

U gaat naar Polen, waar u asiel aanvraagt.

Terwijl u in Polen bent, gaat u vaak over en weer naar Wit-Rusland met een vriendin om kleinhandelswaar in te slaan.

In mei 2007 gaat u terug naar Dagestan om zieke familieleden te bezoeken. Tijdens dat bezoek krijgt u opnieuw dreigtelefoons. U blijft er tot november van dat jaar.

In de lente van 2008 krijgt u in Polen de subsidiaire beschermingsstatus toegewezen.

In april of mei 2008 gaat u ook terug naar Moskou om uw moeder in het ziekenhuis te bezoeken. In diezelfde periode leert u in het opvangcentrum in Polen (T.T.) (O.V. 6.514.708) kennen, een Rus van Ingoesje origine. Hij was uit Ingoesjetië gevlucht omwille van zijn activiteiten als journalist.

Begin juni 2008 trouwen jullie traditioneel in een moskee in Warschau.

De Poolse autoriteiten weigeren de asielaanvraag van uw man.

Op 21 oktober 2009 komen u en uw (tweede) man vanuit Polen naar België vanwege het aanhoudende racisme in Polen tegen mensen uit de Kaukasus.

Op 22 oktober 2009 vragen jullie samen asiel aan in België.

U keert in maart 2010 met uw kinderen terug naar Rusland (Dagestan) omdat u bij uw ouders wil zijn. In Dagestan komen onbekenden naar u en vragen u dreigend naar uw eerste man.

Uw schoonfamilie is nu ook tegen u gekant omdat u hertrouwd bent.

Ondertussen wordt op 25 mei 2010 in België overgegaan tot de beslissing aangaande de afstand van uw asielaanvraag.

U vertrekt weer uit Dagestan op 28 juni 2010, komt aan in België op 2 juli 2010 en vraagt op 6 juli 2010 voor een tweede keer asiel aan in België.

Ondertussen was uw man (T.T.) de hele tijd in België gebleven, ondanks een uitwijzingsbevel van de Belgische autoriteiten op 23 maart 2010.

Hij vraagt op 7 oktober 2010 ook voor een tweede keer asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw intern paspoort, een kopie van uw internationale reispas, een kopie van uw geboorteakte en van die van uw kinderen, kopies van uw tijdelijke Poolse verblijfsvergunning en van die van uw kinderen en kopies van treintickets Kizilyurt-Moskou.

Op 25 maart 2011 gaat het Commissariaat-generaal inzake uw (tweede) asielaanvraag over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt echter op 19 mei 2011 ingetrokken waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 16 juni 2011 een afstand van geding vaststelt.

In het jaar 2012 scheidt u (in België) van (T.T.) met wie u traditioneel getrouwd was. Jullie gaan op aparte adressen wonen in België.

In maart 2013 gaat u een week naar Polen om er uw verblijfsvergunning te laten verlengen.

Op 5 september 2013 wordt u in het kader van uw te herziene tweede asielaanvraag nog eens opgeroepen voor gehoor op het Commissariaat-generaal.

Hierbij legt u geen nieuwe documenten voor en blijft u bij uw eerdere verklaringen zoals u die aflegde tijdens uw vorige gehoor.

B. Motivering

Op basis van de gegevens in uw administratief dossier, zijn er aanwijzingen waaruit blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Polen en dat u actueel nog steeds over deze status zou beschikken (zie gehoorverslag CGVS d.d. 23.02.2011, blz. 4, 6; gehoorverslag CGVS d.d. 05.09.2013, blz. 4; stuk 7 in de groene map houdende kopieën van de Poolse verblijfskaarten van u en uw kinderen).

Daargelaten de actualiteit, de vraag naar het toereikende karakter en de toegankelijkheid van de beschermingsstatus toegekend door Polen, moet echter worden beklemtoond dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) niet voorziet in de mogelijkheid om dit gegeven te betrekken bij de beoordeling van uw aanvraag in België.

Wat andere EU-lidstaten betreft, in casu Polen, bepaalt artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet immers dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal om bij de beoordeling van de aanvraag rekening te houden met een eerder toegekende status wordt beperkt tot de gevallen waarin het gaat om de erkenning van de vluchtelingenstatus door een andere lidstaat.

Bovendien is het concept 'eerste land van asiel' zoals voorzien in artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, en dat betrekking heeft op alle vormen van reële bescherming waarop de asielzoeker zich kan beroepen, evenmin van toepassing in uw geval, aangezien dit concept beperkt is tot landen die géén EU-lidstaat zijn.

Voorgaande vindt tevens duidelijk steun in de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Asielprocedurerichtlijn), waarmee de Belgische bepalingen sinds de recente wetswijziging van 1 september 2013 in lijn zijn.

Gelet op voorgaande, moet uw aanvraag tot internationale bescherming in België dan ook worden beoordeeld ten overstaan van uw land van herkomst, i.e. de Russische Federatie.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de asielzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, en dat dergelijke vereiste voortvloeit uit de noodzaak om te beoordelen of de asielzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen (zie RvV 24 juni 2010, nr. 45 397).

De vaststelling dat u over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken in Polen doet hieraan geen afbreuk, daar zulks zoals gezegd niet is voorzien in de Vreemdelingenwet, noch in de Asielprocedurerichtlijn.

U verklaart dat u op dit moment niet terug kan naar uw land van herkomst, de Russische Federatie, omdat de mensen die uw man vermoord hebben wegens zijn betrokkenheid bij de rebellen (meer dan waarschijnlijk de autoriteiten) u sindsdien ook nog lastigvielen.

U verklaart ook problemen te kennen met uw schoonfamilie in Dagestan die uw kinderen wil afnemen omdat u hertrouwd was (CGVS 23.02.2011 p. 5).

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de **problemen** die u in uw land meegemaakt zou hebben **als gevolg van de activiteiten van uw eerste man (Ah.E.)** (nl. hulp aan rebellen), dient eerst en vooral gewezen te worden op het volgende.

U verklaart dat de mensen die bij u kwamen binnenvallen en met wie u hierdoor problemen had, zwarte en ook gevlekte uniforms droegen. U bent het niet helemaal zeker, maar u geeft aan dat de mensen die op zoek waren naar uw man van de autoriteiten waren (CGVS 5.09.2013 p. 5, p. 6 & p. 9).

Over de problemen die u met deze mensen gekend zou hebben als gevolg van de vroegere activiteiten van uw man, legt u echter dermate tegenstrijdige verklaringen af dat ze ongeloofwaardig worden.

Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat u een week na het overlijden van uw man, op 25 januari 2005, zelf ook werd meegenomen door de gemaskerde mannen (CGVS 23.02.2011 p. 3).

Als u tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt of er in de periode tussen het overlijden van uw man en uw vertrek uit Dagestan nog dingen gebeurd zijn, verklaart u te denken van niet alsook dat u het niet meer weet. Meer nog, gevraagd of u zelf ooit problemen heeft meegemaakt als gevolg van uw man, antwoordt u 'nee. Ik denk het niet' (CGVS 5.09.2013 p. 7).

Pas als u er dan op gewezen wordt dat u eerder al had verklaard dat u zelf meegenomen bent geweest, bevestigt u dit. Vreemd genoeg situeert u deze meename dan een paar maanden na de dood van uw man (CGVS 5.09.2013 p. 7-8).

Opgemerkt dat u de vorige keer zei dat dit een week na het overlijden van uw man was, verklaart u 'zoals ik al zei, kan ik het mij niet meer goed herinneren. Ik zei enkele tijd later, misschien een week, misschien een maand, misschien maanden. Ik was toen in shock. Ik kan niet alles onthouden' (CGVS 5.09.2013 p. 8).

Uw antwoorden op de aangehaalde anomalieën verschaffen echter geen overtuigende uitleg voor waarom u zich over deze meename zo tegenspreekt.

Later tijdens het gehoor antwoordt u op de vraag of u tijdens uw tweede terugkeer naar Dagestan (i.e. in 2010) nog dingen heeft meegemaakt met de mensen die u en uw man indertijd hadden meegenomen 'Nee. Ik had dan enkel problemen met mijn schoonfamilie' (CGVS 5.09.2013 p. 10).

Als u er dan op gewezen wordt dat u tijdens uw eerste gehoor al had gesproken over onbekende mensen die naar u kwamen (in 2010 in Dagestan) en vragen stelden over uw man (CGVS 23.02.2011 p. 3), antwoordt u 'misschien ging het over de eerste keer. In 2007 had ik problemen'.

U wordt daarop geconfronteerd met uw eerdere uitspraken dat u op geen enkel ander moment problemen had in verband met uw (eerste) man, waarop u zegt: 'misschien vergis ik mij. Ik weet niet meer wanneer het was. Ik heb het één keer meegemaakt, maar wanneer het was weet ik niet meer'.

In deze context verklaart u dat deze problemen in 2007 enkel uit dreigtelefoontjes bestonden.

Hoeveel u er zo zou gekregen hebben kan u – behalve ‘een paar keer’ – niet speciëren. Als u dan nogmaals gewezen wordt op uw verwarrende verklaringen tijdens uw twee horen, verklaart u opnieuw enkel dat u het niet meer zo goed weet (CGVS 5.09.2013 p. 11); wat echter maar een povere verklaring is.

Welnu, uw verklaringen omtrent de problemen die u omwille van uw eerste man in 2005, 2007 en 2010 in Dagestan gekend zou hebben zijn – zoals hierboven aangetoond – dermate tegenstrijdig, vaag en incoherent, dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Daarnaast verklaart u ook dat u omwille van uw (eerste) man voor uw vertrek in 2006 nog een aantal dreigbriefjes kreeg; over hoeveel precies of wanneer u die kreeg, legt u echter oppervlakkige en vage verklaringen af.

Meer nog, als u effectief dergelijke bedreigingen ontvangen zou hebben als gevolg van uw man, vindt het CGVS het opmerkelijk dat u deze briefjes – nochtans hét bewijsmateriaal van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten – verbrand zou hebben zoals u verklaart (CGVS 5.09.2013 p. 8-9).

Aanvullend dienen een aantal feiten aangestipt te worden die het weinig aannemelijk maken dat u persoonlijk sinds de moord op uw man nog geïnterviewd zou worden door de autoriteiten omwille van zijn vroegere activiteiten bij de rebellen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na uw vlucht uit uw herkomstland nog tot tweemaal toe (een half jaar in 2007 en vier maanden in 2010) bent teruggekeerd naar Dagestan en u hierbij geen problemen kende, niettemin u hierbij telkens gebruik maakte van uw eigen identiteitsdocumenten (CGVS 23.02.2011 p. 3 & 7 en CGVS 5.09.2013 p. 9 & 10).

Met betrekking tot uw terugkeer in 2010 verklaarde u dat u toen bent teruggekeerd omdat de situatie volgens uw familie gekalmeerd was en u eigenlijk van plan was om definitief in Dagestan te blijven (CGVS 23.02.2011 p. 3 en CGVS 5.09.2013 p. 10).

Op de vraag waarom u Dagestan dan toch opnieuw verlaten hebt, antwoordde u dat u was vertrokken omdat uw schoonfamilie er niet mee akkoord ging dat u opnieuw getrouwd was en ze van plan was uw kinderen af te nemen.

Van problemen naar aanleiding van de activiteiten van uw overleden echtgenoot maakte u geen melding. Meer nog, u ontkende uitdrukkelijk dat u omwille van uw overleden echtgenoot in die periode moeilijkheden kende (CGVS 5.09.2013 p. 10-11).

Over de reden van uw terugkeer in 2007 zijn uw opeenvolgende verklaringen niet consistent. Met betrekking tot uw terugkeer in 2007 stelde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u opnieuw naar Dagestan ging omdat uw vader ziek was en hij u gevraagd had om terug te keren omdat hij de kinderen wilde zien (CGVS 23.02.2011 p. 7).

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal vertelde u dan weer dat het uw schoonmoeder was die in 2007 zwaar ziek was en u gesmeekt had om uw kinderen te mogen zien. Ook uw moeder zou op dat moment ziek zijn geweest. Daarom besloot u toen toch het risico te nemen om terug te gaan. Over uw vader repte u met geen woord meer (CGVS 5.09.2013 p. 9).

Wat er ook van zij, deze elementen wegen niet op tegen de door u verklaarde vrees voor uw leven in uw herkomstland.

Indien u daadwerkelijk vreest voor vervolging of het lijden van ernstige schade in Dagestan omwille van de activiteiten van uw overleden echtgenoot, is het immers niet aannemelijk dat u het risico nam om op legale wijze met uw eigen reisdocumenten naar Dagestan terug te keren.

Hierop gewezen, antwoordde u: ‘Ik vreesde voor mijn leven, maar ik liet mijn kinderen achter bij kennissen. Ik droeg andere kledij. Maar omdat mijn familieleden mij nodig hadden, moest ik het wel doen’ (CGVS 23.02.2011 p. 6).

Dit antwoord volstaat echter niet ter verklaring van het feit dat u tot tweemaal toe terugkeerde naar de regio waar u volgens uw verklaringen het slachtoffer was geweest van herhaaldelijke vervolgingsfeiten (nl. ontvoering en bedreigingen).

De hierboven opgesomde vaststellingen ondermijnen niet enkel de geloofwaardigheid, maar ook de ernst van de door u verklaarde vrees voor uw leven (CGVS 23.02.2011 p. 4) ten aanzien van uw herkomstland.

Gelet op bovenstaande elementen, dient concluderend gesteld te worden dat de problemen die u in Dagestan zou hebben gekend omwille van uw eerste man, niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft de **problemen** die u in Dagestan had **met uw schoonfamilie als gevolg van uw tweede huwelijk** met (T.T.), verklaarde u te vrezen dat ze uw kinderen zouden willen afnemen (CGVS 5.09.2013 p. 5).

Het Commissariaat-generaal beschouwt deze vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming echter als ongegrond.

Zo verklaart u dat uw schoonfamilie tijdens uw tweede terugkeer naar Dagestan (maart-juni 2010) te weten kwam dat u hertrouwd was met (T.T.) (‘via geruchten’, ‘via verschillende bronnen’).

Wanneer we u hiermee confronteren, bevestigt u dit. U verklaart hierbij dat de meeste vrouwen die hertrouwen problemen krijgen met hun schoonfamilie omdat die er niet mee kan leven dat de nieuwe man de kinderen zou kunnen afnemen, en dat u vermoedens had dat uw eigen schoonfamilie dit ook niet goed zou vinden en u daardoor problemen zou kennen omdat u ze goed kende (CGVS 5.09.2013 p. 12).

Welnu, het feit dat u tegenover uw schoonfamilie toegeeft dat u hertrouwd was hoewel dat enkel in Polen op traditionele wijze in 2008 gebeurd was met een Ingoesj (waardoor dit huwelijk in Dagestan eigenlijk niet geweten was en enkel gebaseerd kon zijn op geruchten en vermoedens), wijst erop dat u van eventuele problemen daardoor met uw schoonfamilie niet terugdeinst – u had voor uw bestwil de geruchten immers kunnen ontkennen ('dat kon ik doen ja, maar ik deed het niet. Dat was mijn eigen beslissing' CGVS 5.09.2013 p. 13).

Deze problemen met uw schoonfamilie bleven bovendien beperkt tot een gevoel van ontgoocheling in u omdat u hertrouwd was en een gelukkig leven had en u zo hun gedode zoon vergeten zou zijn.

Het was volgens u niet zo dat ze een bepaald bezwaar hadden of dat ze haat tegenover u uitten; u kon wel merken dat ze het er moeilijk mee hadden.

Daarbij verklaart u dat uw schoonfamilie u geen kwaad zal doen als u nu zou teruggaan naar uw land omdat u uiteindelijk de moeder van hun kleinkinderen bent (CGVS 5.09.2013 p. 13).

Welnu, er dient opgemerkt te worden dat de onenigheid tussen u en uw schoonfamilie wegens uw tweede huwelijk niet van dien aard is dat er kan gesproken worden van (systematische) vervolging of van het lijden van ernstige schade.

Als u gevraagd wordt waarom u dan niet terug zou kunnen naar uw land, antwoordt u 'Daar sta ik eigenlijk niet bij stil. Ik denk daar niet eens aan. Ik heb hier al mijn leven. Mijn kinderen gaan naar school. Ze spreken heel goed Frans. Ik voel me hier heel veilig. Uiteraard zou ik weg moeten gaan als het negatief is, dan moet ik terug, dan heb ik geen andere keuze. Dat is mijn vaderland. Mijn familie is daar. Ik mis hen.' (CGVS 5.09.2013 p. 13).

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw situatie en die van uw kinderen, houden deze argumenten echter geen verband met de Vluchtelingenconventie van Genève.

Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat u ondertussen gescheiden bent van (T.T.) (CGVS 5.09.2013 p. 2).

Als u gevraagd wordt hoe uw schoonfamilie (met wie u nog steeds contact heeft, CGVS 5.09.2013 p. 3) sindsdien tegenover u staat, verklaart u dat uw schoonmoeder altijd heel beleefd blijft, naar u en de kinderen vraagt en u niets slechts van hen hoort. U bevestigt dat uw scheiding van (T.T.) de relatie tussen u en uw schoonfamilie zal normaliseren (CGVS 5.09.2013 p. 13).

In deze context wijst niets op een risico waaraan u in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst blootgesteld zou worden.

U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft en zich dingen niet meer goed kan herinneren (zie verklaringen doorheen gehoorverslagen dd 23.02.2011 en 5.09.2013).

Er mag echter van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden of vaagheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is.

Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. het feit dat de door u beschreven ernstige problemen niet aannemelijk zijn en het feit dat u geen begin van bewijs heeft in verband met uw problemen) bijgevolg geenszins wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan.

Uw geboorteakte en die van uw kinderen en de kopies van uw intern en internationaal Russisch paspoort bevatten immers louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden.

De treintickets bevestigen enkel uw reisroute, maar hebben geen bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen.

Uw Poolse verblijfsvergunning en die van uw kinderen verschaffen louter informatie over jullie wettelijke verblijfsstatus in Polen (namelijk op basis van subsidiaire bescherming), maar niet over de problemen die u in uw land zou meegemaakt hebben. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift (zie p. 2) van 8 januari 2014 een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een schending van de rechten van de verdediging.

Zij stelt dat zo de commissaris-generaal geen geloof hecht aan haar persoonlijke problemen naar aanleiding van de moord op haar man, hij de moord als zodanig niet in twijfel trekt.

Aldus, zo stelt verzoekster, heeft zij, zelf van Tsjetjeense origine, als weduwe van een Tsjetsjeense rebel, met kinderen, een bijzonder kwetsbaar profiel.

Zij verwijst naar de bestreden beslissing die omtrent de veiligheidssituatie in Dagestan, onder meer stelt dat *"iedereen die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten"*.

Zij klaagt zich erover dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst in zijn beslissing, niet toegevoegd werd aan het administratief dossier zodat een tegensprekelijk debat over deze stukken onmogelijk is.

Zij voert aan dat de rechten van de verdediging geschonden worden en de commissaris-generaal te kort schiet in de eerbiediging van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij besluit dat met bedoelde informatie derhalve geen rekening mag worden gehouden en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Zij stelt evenwel zelf op zoek te zijn gegaan naar bronnen die rapporteren over de algemene veiligheidssituatie in Dagestan.

Zij haalt aan uit het Ambtsbericht van juni 2013 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland en besluit dat op basis daarvan kan worden gesteld dat er sprake is van een veralgemeend risico op grond van het intern gewapend conflict dat er heerst, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het is volgens verzoekster duidelijk dat de autoriteiten niet in staat zijn bescherming te bieden gezien deze zelf partij zijn in dit intern gewapend conflict gezien er veel ontvoeringen en moorden toegeschreven worden aan de autoriteiten al dan niet via tussenkomst van hun geheime diensten.

Zij besluit onder herhaling van een verwijzing naar haar risicoprofiel, dat er in haar hoofde sprake is van een risico op ernstige schade.

Zij vestigt er nog de aandacht van de Raad op dat (zie p. 4) zij geen beroep heeft gedaan op artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Zij vraagt aan de Raad aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het Algemeen Ambtsbericht Russische Federatie van juni 2013 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal van verzoekster de erkenning van de vluchtelingenstatus weigert omdat (i) zij over de problemen die zij als gevolg van de vroegere activiteiten van haar eerste echtgenoot gekend zou hebben met de mensen die bij haar kwamen binnenvallen na het overlijden van haar man, dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde dat ze niet als geloofwaardig kunnen worden aangenomen, (ii) zij oppervlakkige en vage verklaringen aflegde over de dreigbrieven die zij vóór haar vertrek in 2006 omwille van haar eerste echtgenoot kreeg, (iii) zij in 2007 en 2010 naar Dagestan terugkeerde met gebruik van haar eigen identiteitsdocumenten, en dit zonder problemen te kennen (iv) de onenigheid tussen haar en haar schoonfamilie wegens haar tweede huwelijk, niet van dien aard is dat er kan gesproken worden van (systematische) vervolging of van het lijden van ernstige schade en zij bovendien bevestigt dat haar scheiding van T.T. de relatie tussen haar en haar schoonfamilie zal normaliseren, (v) de door haar tijdens haar verhoor aangehaalde geheugenproblemen niet gevolgd werden door het inroepen van medische en/of psychologische hulp, zodat deze beweerde problemen de vorige vaststellingen geenszins kunnen wijzigen en (vi) de documenten die zij neerlegt, evenmin de voorgaande vaststellingen kunnen wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen deze motieven.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster zelfs:

*"[...]Behage het de Raad voor Vreemdelingebedwistingen,
[...]*

In hoofdorde: de bestreden beslissing te hervormen en verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen"

Gelet hierop, alsook op het feit dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielaanvraag van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verder merkt de Raad op dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, in strijd met wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt, meer bepaald in de map die het administratief dossier bevat in het kader van de op 19 mei 2011 ingetrokken beslissing van 25 maart 2011 en die integraal deel uitmaakt van het administratief dossier van verzoeksters asielaanvraag.

Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat haar raadsman geen inzage kon krijgen in deze map.

Overigens wordt nog opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoekster op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop zijn beslissing is gebaseerd.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande de veiligheidssituatie in Dagestan (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. De huidige situatie kenmerkt zich door

een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen.

Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Het aantal burgerslachtoffers blijkt, ondanks een relatieve stijging in 2011, beperkt en de globale veiligheidssituatie in Dagestan is niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Het Algemeen Ambtsbericht Russische Federatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2013 (verzoekschrift, stuk 3) maakt eveneens melding van het feit dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten en van een aantal burgerslachtoffers ten gevolge van acties van de rebellenbeweging en de autoriteiten.

Aldus ligt deze informatie in dezelfde lijn als deze in het administratief dossier en is het niet van aard aan te tonen dat de informatie in het administratief dossier onjuist of achterhaald is.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekster laat gelden dat het feit dat zij de weduwe is van een rebel, haar een meer kwetsbaar profiel geeft.

Zij toont dit echter niet *in concreto* aan. Bovendien dient opgemerkt dat zij in 2007 en 2010 terugkeerde naar Dagestan met gebruik van haar eigen identiteitsdocumenten zonder dat zij problemen kende. Hieruit blijkt volgens de Raad niet dat zij omwille van het feit een weduwe te zijn van een rebel een groter risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE